pöldo harris, läks temma rikkus aasta aastalt ikka suremaks. Selle üle ollid need ebbajummalate teendred, kes temma ümberkaudo ellasid, kaddedad, ja teggid temmale mönda pahhandust. Agga temma nöudis rahho, ja leppitas järrelejätmise ja andeks andmisega omma köige wihhasemad waenlased.

Mo kitus olgo ilma peal
Head eddasi siin aita,
Et öigusega ükski teal,
Tööst, teust mind wöi laita.
Et lahke wiis, arm, allandus,
Pitkmeel, hool, heldus, tassandus
Mull' saatjaks kasa tulleks,
Ön, rööm, au majjas olleks.

---

10. Esaw ja Jakob.

Wata, mis hea ja mis löbbus on se, et wennad ühhemeleliselt ühhes ellawad. Laul. 133, 1.

Isakil olli kaks poega, mis kaksikud ollid. Wannema nimmi olli Esaw ja norema nimmi Jakob. Neil möllemil olli issi meel. Esaw harjus wallidat ello-wiit ja armastas linno-aiamist; Jakob, kes omma karja taggа käis, olli pehme süddamega mees, ja teggi mis emma tahtis. Sepärrast armastas emma tedda ennam kui Esawit, ja sowis temmale essi-sündimise öigust. Juhtus, et Esaw ükskord wässind ja tühja köhhoga jahhe pealt kojjo tulli, ja Jakob ennesele läätsileent ketis. Kui Esaw sedda näggi, ütles ta temmale: anna mulle sedda punnast leent süa, sest ma ollen wässind ja roidund. Agga Jakob ei andnud, waid ütles: mü mulle tännapääw omma essi-sündimise öigus ärra, siis ma tahhan sulle süa ja jua anda. Esaw mötles: mis kasso on mul sest essi-sündimise öigusest, ma pean jo ommeti surrema; wandus ja müüs omma sündimise öiguse omma wenna Jakobile. Emma kawwala nöu järrele pettis temma ka omma issat, kelle silmad ollid töntsiks läinud, et ta pimmedast peast omma önnistamise sönnad temma peale lugges, agga mitte Esawi peale, kuida